

Titel: Kapitel IX.

Citation: "Kapitel IX.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e24805/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

til de væsentligste af de fremkomne Udfagn, den bør holdes afsøndret fra den egentlige normale Protokolation (en særskilt Bog), og den bør lættes ved Henviisning til tidligere Afhørelser. Hvad § 85 foreskriver om Besigtigelser (§ 148) i det 3die Stykke, har tilstrækkelig Forklaring i det Foregaaende, jfr. ogsaa § 298 Nr. 1. At Dplæsning og Vedtagelse af det Retsbogens Tilførte angaaende afhørte Personers Udfagn, ikke bør finde Sted ved den Protokolation, der er fremkommen under Hovedforhandlingen ved Landretten, følger af dennes Bjemeb. Tvivlsomt kan det endog være, om denne Forholdsregel behøver at udstrækkes saa vidt, som Udfastet i § 86 fordrer, eller om den ikke kan indskrænkes til de Tilfælde, hvor Udfagnet saavidt mulig gjen gives med den Afhørtes egne Ord, jfr. imidlertid Lovudkastet om den borgerlige Rets § 84. Reglerne i §§ 88—90 stemme i det Væsentlige med Reglerne i det civile Udfast §§ 85 i. f., 86, 88 og 89; nogle mindre Indringer forklæres ved Straffefagers Særegenbed. Med Hensyn til § 90 i Begyndelsen mærkes f. Ex. Reglen i § 305 i Slutningen samt de Udskrifter, der i Paaankæufælde i Embeds Medfør skulle indsendes, se §§ 385, 413. Til disse Tilfælde har Reglen i § 90 selvfølgelig ikke Hensyn, derimod til saadanne Tilfælde som, at Udskriften begjæres for senere civile eller kriminelle Sagers Skyld, f. Ex. af den Forrettede, der anlægger et Erstatningsføgsmaaal, eller af den offentlige Paatalempublighed; af denne sidste bliver selvfølgelig ikke Betaling at erlægge for Udskriften. Med § 91 sammenholdes Reglen i Lovudkastet om den borgerlige Retspleje § 92. Reglen i § 92 behøver ingen Forklaring.

af Straffefagers Natur skydende Forfjelligheder. I denne Henseende mærkes for det Første, at de Forhørelser, for hvilke særegne Regler ere foreskrevne, forudbattes, ligesom alle andre i Kapitlet omhandlede Meddelelser, at udgaa fra Retten*), ikke fra Parterne. Da deres Natur imidlertid ikke forandres (jfr. med § 95 det civile Udfast §§ 123, 205, 231), kan den i Overensstemmelse med den almindelige Forfkrift i det civile Udfasts § 122 opstillede Hovedregel i nærværende Udfasts § 93 ikke være tilstrækkelig i Straffeprocessen. Om en Afvigelse fra de foreskrevne Regler paa Grund af Vedtagelse mellem Parterne (se det civile Udfast § 108) bliver der bemaest ikke Tale. En anden i Forholdets Natur grundet Forfjfel er den, at Forhørelsen vel i de i §§ 95—100 ommeldte Tilfælde kan foregaa paa den Raade, som foreskrives i det civile Udfast, nemlig ved Stævningsemænd og kun, naar disse Intet kunne udrette, ved Politiet, men at Retten ogsaa strax maa kunne overdrage Politiet Forhørelsen. Endnu en væsentlig Forfjfel er det, at i de Tilfælde, som ere Gjenstand for Reglerne i §§ 95—100, er Forhørelsen for den Paagjældende personlig opstillet som det, der saavidt mulig skal iværksettes, saa at Forhørelse paa Boligen (Dopholdsstedet) efter Reglerne i § 98 b. kan bør finde Sted, naar hin ikke kan lykkes. Ogsaa dette er i Straffefager en naturlig Regel; flere Love opstille endog med Hensyn til Indtaldelse af den Sigtede, at Anholdelse paa Grund af Udeblivelse (se § 169) kan kan finde Sted, naar Forhørelsen er stet til den Paagjældende personlig, se würtb. Lov § 232, en Regel, der dog synes at gaa for vidt.

Om Enkeltbederne i Kapitlet skal iøvrigt følgende bemærkes. Under § 93 falde f. Ex. Underretninger til Parterne om Retsmøder, som de ere berettigede til, men ikke pligtige at

Kapitel IX.

Om Forhørelser og andre fra Retten udgaaende Meddelelser.

Bestemmelserne i dette Kapitel ere i det Væsentlige overensstemmende med de tilsvarende Bestemmelser i Lovudkastet om den borgerlige Retspleje (første Afsnit Kap IX.), kun med de

*) Om de fra Statsanklageren eller Politimesteren udgaaende Indtaldelser, som ommeldes i §§ 147 og 169, er ingen særegne Regler fundne nødvendige, idet de ogsaa for andre Politimester brugelige Indtaldelser sandsattes bør at finde Ansændelse; den Adgang til Domstolene, som hjemtes ved § 226, indeholder Betragtelse mod utilfjærlige Indtaldelser. For det i § 136 ommeldte færtige Tilfælde indes holder denne Paragraf det Forordent.

overføre, se f. Ex. §§ 234, 257, 387. Navnlig mærkes, at alle Meddelelser fra Retten til offentlige Paatalemyndigheder gaa ind under Reglen, ogsaa de, for hvilke der i tilsvarende Tilfælde er givet særegne Regler, naar Meddelelsen sker til den Sigtede eller en privat Anklager; saadanne Meddelelser Løse gaa efter almindelige Regler om Meddelelser mellem offentlige Myndigheder. Ved § 94 (civ. Udskift § 121) mærkes blot, at man i Forundersøgelser ikke egentlig kan tale om en Pligt for Parterne (undtagen for den Sigtede ved hans Afhørelse), men om en Ret til at møde, hvorfor Redaktionen er lidt forskellig fra det civile Udskift. Særligt maa med denne Paragraf jævnføres § 169, som indeholder en Elags Begæring. I § 95 opregnes de Meddelelser og Forkyndelser, der skulle foregaa efter de i de følgende Paragrafer foreskrevne særlige Regler, under Nr. 1 til den Sigtede, under Nr. 2 til Vidner, Sønns- eller Skønsmænd, under Nr. 3 til private Anklagere. Med disse Bestemmelser jævnføres §§ 167, 168, 252, 262, 305, 360, 364, 382, — §§ 135, 137, 149, (Begjæring om Forretning af Søn til Personer, der have en almindelig offentlig Vemyndigelse hertil, gaa ikke ind under Reglen i § 95 Nr. 2) 162, — § 206.

De i §§ 95—100 indeholdte Regler give Bestemmelser for Forkyndelsen, naar denne skal ske ved Stævningsmand eller Politiet. Forudsætningen for at bringe disse Regler til Anvendelse er, at Vedkommende er her i Riget, eller i al Fald har besjendt Bolig eller midlertidigt Opholdssted i Riget. Et dette ikke Tilfældet, hvad enten dette strax er givet, eller det viser sig ved forjævnets forjagt Forkyndelse efter Reglerne i §§ 95—100, jfr. den i § 100 3die Stykke ommeldte Paatægning, maa andre Forholdsregler anvendes. Der frembyder sig her en naturlig Forskjel mellem det Tilfælde, at Vedkommende har besjendt Bolig eller Opholdssted i Udlandet, og det, at hans Bolig eller Opholdssted ikke kan opspores. I første Fald er den naturlige og betryggende Fremgangsmaade, at Forkyndelsen sker paa den ved Stedets Love hjemlede Maade, se § 101, civ. Udsk. § 113, hvorved det i Straffeprocessen er en Sætsfølge, at det er Retten, der tilstiller

den paagjældende fremmede Myndighed Begjæringen herom. I sidste Fald maa der strides til en egentlig offentlig Forkyndelse, se § 102 1ste Stykke (civ. Udsk. § 112). Men den sidstnævnte Forkyndelsesmaade kan ikke indskrænkes til det Tilfælde alene, at Bolig eller Opholdssted ikke kan opspores. Den maa under visse Omstændigheder kunne finde Anvendelse, naagtet den Paagjældende har Bolig eller Opholdssted i Udlandet, som kjendes, nemlig naar den Paagjældende har unddraget sig Forsøgning ved Flugt. Dernæst maa ogsaa den Eventualitet forudses, at den paagjældende fremmede Myndighed vægrer sig ved at efterkomme Begjæring om Forkyndelse. I dette Fald bliver da offentlig Forkyndelse den eneste Udvej, dog at dertil i dette Tilfælde naturlig slutter sig Meddelelse ved anbefalet Brev.

Særegne Forkyndelsesmaader, som finde Anvendelse ved de i § 95 ommeldte Meddelelser, ere endvidere de i §§ 103 og 104 ommeldte. Det er naturligt, at Meddelelse til Retsbogen, hvor den kan finde Anvendelse, altid maa være ligesaa god som Forkyndelse efter Reglerne i §§ 95—100. Dette vil navnlig finde hyppig Anvendelse ved Sigtede, som ere sænglede, men der kan ogsaa ellers blive Tale derom, f. Ex. naar en Person, der skal indkaldes som Vidne, er tilstede, hvor Retten holdes. Ved § 104 jævnføres § 134 og Lovudkastet om den borgerlige Retspleje § 124.

Kapitel X.

Om Rettens Domme, Kjendelser og andre Beslutninger.

En Opfordring til at samle nogle almindelige Bestemmelser om Rettens Afgjørelser ligger i Genhænet til de forskellige Trin, en Straffesag kan gennemløbe, for Underjættelsesdommeren, for den dommende Ret, og her atter udenfor eller under Hovedforhandlingen, samt for den Ret, der paa Grund af Retsmidler faar med Sagen at gøre, foruden at der hyppig bliver Spørgsmaal om enkeltstaaende Retshandling. Foruden de enkelte særlige Bestemmelser, som herved foranlediges (se Udka-